

WHAT WE LEAVE UNSEEN

இரண்டாம் பகுதி

வாசற்படி 8

**நாம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் விட்டுச்
செல்வது**

தாமதமாக வரும் ஒரு கேள்வி இருக்கிறது.

நாம் கற்பனை செய்வதைவிட மிகவும் தாமதமாக.

இளமையில், எதைப் பெற முடியும் என்று
வாழ்க்கையிடம் கேட்கிறோம்.

பெரியவர்களானதும், எதைக் காத்து வைக்க
முடியும் என்று கேட்கிறோம்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் நம்மிடமே
வேறொன்றைக் கேட்கத் தொடங்குகிறோம்.

நாம் இங்கே இல்லாதபோது எது எஞ்சியிருக்கும்?

அது அரிதாகவே உரக்கச் சொல்லப்படும் ஒரு
கேள்வி.

ஒருவேளை அது நம்மைச் சங்கடப்படுத்துவதால்.

ஒருவேளை நிகழ்காலத்துக்கு அப்பால் பார்க்க
அது நம்மைக் கட்டாயப்படுத்துவதால்.

ஒருவேளை தன் சொந்த இல்லாமையை
எதிர்கொள்ள யாரும் விரும்புவதில்லை என்பதால்.

இருந்தும் அது வருகிறது.

எப்போதும்.

விரைவிலோ தாமதமாகவோ அது வருகிறது.

நீண்ட காலமாக, மரபுரிமை என்பது கண்ணுக்குத் தெரியும் ஒன்று என்று நினைத்தேன்.

ஒரு படைப்பு.

ஒரு நிறுவனம்.

ஒரு வீடு.

ஒரு நூல்.

ஒரு முடிவு.

சுட்டிக்காட்டி அடையாளம் காணக்கூடிய ஒன்று.

பிறகு காலம் எனக்கு இன்னும் ஆழமான ஓர் உண்மையைக் காட்டியது.

நாம் விட்டுச் செல்லும் மிக முக்கியமான விஷயங்கள் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை.

அவை சொத்துப் பட்டியல்களில் இடம்பெறுவதில்லை.

இருப்புநிலைக் குறிப்புகளில் நுழைவதில்லை.

புள்ளிவிவரங்களில் சேர்வதில்லை.

இருந்தும் அவை தொடர்ந்து வாழ்கின்றன.

ஒரு நூல்கூட எழுதாமலேயே டஜன் கணக்கான மனிதர்களின் வாழ்க்கையை மாற்றிய மனிதர்களை நான் சந்தித்திருக்கிறேன்.

பெரிய நிறுவனங்களை ஒருபோதும் வழிநடத்தாமலேயே முழுக் குடும்பங்களின் மீதும் அழியாத முத்திரையைப் பதித்த மனிதர்களை.

எந்தக் கலைக்களஞ்சியத்திலும் இடம்பெறாத,
இருந்தும் தங்கள் செயல்களின் விளைவுகள்
வழியாகத் தொடர்ந்து வாழும் மனிதர்களை.

இந்தக் கண்டுபிடிப்பு வெற்றியை நான் பார்க்கும்
விதத்தையே மாற்றியது.

ஏனெனில் வெற்றி பார்க்கப்படுவதை
விரும்புகிறது.

உண்மையான மரபுரிமையோ பெரும்பாலும்
நிழலில் வேலை செய்கிறது.

நம் பெற்றோரை நினைத்துப் பாருங்கள்.

நம் ஆசிரியர்களை.

சில மாதங்கள் மட்டுமே சந்தித்தும் பல
பத்தாண்டுகள் நம்மீது தாக்கம் செலுத்த முடிந்த
சில மனிதர்களை.

அவர்களில் பலருக்கு நம்மீது தாங்கள்
ஏற்படுத்திய விளைவைப் பற்றி முற்றிலும்
தெரியாது.

அவர்கள் பேசினார்கள்.

செயல்பட்டார்கள்.

வாழ்ந்தார்கள்.

ஏதோ ஒன்று எஞ்சியது.

இன்றும் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் ஏதோ ஒன்று.

இதுதான் மனித வரலாற்றின் கண்ணுக்குத்
தெரியாத பகுதி.

மிகப் பெரியது.

மிகக் குறைவாகச் சொல்லப்பட்டது.

மிக வலிமையானது.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல, என் சொந்தத்
தேர்வுகளை வேறு விதமாகப் பார்க்கத்
தொடங்கினேன்.

இனி என்னிடம் இதை மட்டும் கேட்கவில்லை:

“நான் எதைக் கட்டியெழுப்புகிறேன்?”

இதைக் கேட்டேன்:

“நான் எதைக் கடத்துகிறேன்?”

வேறுபாடு நுட்பமானது.

ஆனால் அது எல்லாவற்றையும் மாற்றுகிறது.

கட்டியெழுப்புவது நிகழ்காலத்தைச் சார்ந்தது.

கடத்துவது எதிர்காலத்தைச் சார்ந்தது.

எதிர்காலத்தில் எப்போதும் நாம் அறிய முடியாத
மனிதர்களே வாழ்கிறார்கள்.

பிள்ளைகள்.

பேரப்பிள்ளைகள்.

வாசகர்கள்.

நண்பர்கள்.

அந்நியர்கள்.

நாம் நமக்குப் பின்னால் விட்டுச் சென்ற ஏதோ
ஒன்றோடு ஒரு நாள் தொடர்புக்கு வரும்
மனிதர்கள்.

நாம் யார் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது.

எல்லா விவரங்களும் அவர்களுக்குத் தெரியாது.

ஆனால் அவர்கள் ஒரு விளைவைப் பெறுவார்கள்.

அந்த விளைவு நம் இடத்தில் பேசும்.

என் தொழில் வாழ்க்கையில் திட்டங்கள்
பிறப்பதையும் மறைவதையும் பார்த்தேன்.

நிறுவனங்கள் வளர்வதையும் மாறுவதையும்.

சந்தைகள் உருமாறுவதை.

தொழில்நுட்பங்கள் காலாவதியாவதை.

நிரந்தரமாகத் தோன்றிய எல்லாமே
தற்காலிகமானவை என்று வெளிப்பட்டன.

முதலில் இந்த யதார்த்தம் என்னைக்
கலங்கடித்தது.

பிறகு அதை விடுதலை அளிப்பதாகக் காணத்
தொடங்கினேன்.

ஏனெனில் உண்மையில் நிலைத்திருப்பதை
வேறொர் இடத்தில் தேட அது என்னைக்
கட்டாயப்படுத்தியது.

நிலைத்திருப்பது கிட்டத்தட்ட ஒருபோதும் நாம்
உடைமையாக வைத்திருப்பதோடு
ஒத்துப்போவதில்லை.

நாம் கடத்துவதோடுதான் அது ஒத்துப்போகிறது.

ஒரு வாக்கியம்.

ஒரு கொள்கை.

ஒரு முன்மாதிரி.

ஒரு சைகை.

உடனிருப்பின் ஒரு வடிவம்.

அதனுடன் உடன் செல்ல நாம் இல்லாதபோதும்,
நாம் கடத்துவது தொடர்ந்து
பயணித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

மற்றவர்களின் வார்த்தைகளிலோ
நடத்தைகளிலோ, இப்போது இல்லாத
மனிதர்களின் துண்டுகளை மீண்டும்
கண்டடைவது எனக்கு அடிக்கடி நடந்திருக்கிறது.

சிந்திக்கும் ஒரு வழி.

ஒரு நுண்ணுணர்வு.

ஒரு வகை நகைச்சுவை.

ஒரு பாடம்.

அந்தத் தருணங்களில் ஒன்றைப்
புரிந்துகொண்டேன்.

மனிதர்கள் முழுமையாக மறைந்துவிடுவதில்லை.

அவர்களின் ஒரு பகுதி உலகெங்கும் தொடர்ந்து
நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

நினைவாக அல்ல.

தாக்கமாக.

ஒருவேளை நிலைத்திருத்தலின் மிக
உண்மையான வடிவம் இதுதான்.

வயதாக ஆக, நம் மரபுரிமையின்
வெளித்தோற்றத்தில் ஆர்வம் கொள்வதை மெல்ல
மெல்ல நிறுத்துகிறோம்.

அதன் தரத்தில் அதிகக் கவனம் செலுத்துகிறோம்.

அது எவ்வளவு பெரியது என்பது முக்கியமல்ல.

அது எவ்வளவு உண்மையானது என்பதே முக்கியம்.

நேர்மையுடன் கடத்தப்பட்ட ஒரு சிறிய உண்மை,
ஆணவத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய
கட்டமைப்பைவிட நீண்ட காலம் தப்பிப்
பிழைக்கக்கூடும்.

வரலாறு அதனால் நிறைந்திருக்கிறது.

பிரமாண்டமான படைப்புகள் இடிந்து
விழுகின்றன.

கொள்கைகள் தொடர்ந்து பயணிக்கின்றன.

கட்டமைப்புகள் மாறுகின்றன.

விழுமியங்கள் தப்பிப் பிழைக்கின்றன.

அதனால்தான் இன்று ஒவ்வொரு உறவையும் ஒரு
வகை விதைப்பாகக் கருதுகிறேன்.

உண்மையில் எது வளரும் என்று நமக்கு
ஒருபோதும் தெரியாது.

எந்த வார்த்தை எஞ்சியிருக்கும் என்று ஒருபோதும்
தெரியாது.

எந்தச் சைகை நினைவுகூரப்படும் என்று.

எந்த முன்மாதிரி பின்பற்றப்படும் என்று.

நம்மால் உண்மையுடன் செயல்பட மட்டுமே முடியும்.

மீதியைக் காலம் செய்யட்டும்.

வாழ்க்கையின் முடிவில், வெற்றிகளின் துல்லியமான எண்ணிக்கையைச் சிலரே நினைவில் வைத்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

விரிவான முடிவுகளைச் சிலரே நினைவில் வைத்திருப்பார்கள்.

பட்டங்களைச் சிலரே நினைவில் வைத்திருப்பார்கள்.

மாறாக, பலர் தாங்கள் எப்படி நடத்தப்பட்டார்கள் என்பதை நினைவில் வைத்திருப்பார்கள்.

எப்படி வரவேற்கப்பட்டார்கள் என்பதை.

எப்படி மதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதை.

எப்படி நேசிக்கப்பட்டார்கள் என்பதை.

இதுதான் கண்ணுக்குத் தெரியாத மரபுரிமை.

புகைப்படங்களில் இடம்பெறாதது.

கைதட்டலை உருவாக்காதது.

கவனத்தைத் தேடாதது.

இருந்தும் மிக நீண்ட காலம் நிலைத்திருக்கும் பகுதி அதுவே.

இன்று திரும்பிப் பார்க்கும்போது, ஒரு வாழ்க்கை அது சாதிப்பதைக் கொண்டு மட்டும் அளக்கப்படுவதில்லை என்று புரிந்துகொள்கிறேன்.

மற்றவர்களுக்குள் தொடர்ந்து வாழ்வதைக்
கொண்டும் அது அளக்கப்படுகிறது.

நாம் கடத்திய எண்ணங்களில்.

நாம் உதவிய மனிதர்களில்.

நாம் காத்த கண்ணியத்தில்.

நாம் உருவாக்கிய நம்பிக்கையில்.

நாம் விழிக்கச் செய்த தைரியத்தில்.

எல்லாமே கண்ணுக்குத் தெரியாதவை.

எல்லாமே உண்மையானவை.

ஒருவேளை எல்லாவற்றிலும் மிக
உண்மையானவை.

ஏனெனில் காலம் கிட்டத்தட்ட எல்லாவற்றையும்
எடுத்துச் சென்றுவிட்ட பிறகு, வெளியே
தெரியாததே எஞ்சியிருக்கும்.

நாம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் விட்டுச் சென்றது.